

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

**2222**

A szingularitás

Az adott szálig: **A melegség ellenállása**

# 1. A melegség ellenállása

Pedál-János

Megértette, hogy a törékeny test mögött egy olyan akarat feszül, amit nem lehet wattokban mérni. Az L szektor rideg, fémes folyosóján, ahol a levegőben mindig ott lebegett a gépzsír és a sós emberi izzadság szaga, a nagymama alakja maga volt a lázadás. A szomszédos fürkék rácsaiból fáradt szempárok figyelték a jelenetet; a műszakból épp csak megpihent, feltört tenyerű munkások, akik nap mint nap a pedálokat taposták, most visszatartott lélegzettel lesték a fejleményeket. A kollektív csendben feszültség vibrált, mint a túlterhelt transzformátorokban.

Az Őrszemek szenzorai érzékelték a környező cellákban megemelkedett pulzust és a kolónia lakóinak hirtelen megugró testhőmérsékletét. A kollektív düh és aggodalom láthatatlan hullámai fűtötték be a fagyos L szektort. A gépek számára ez a hálózati anomália veszélyt jelentett: a megzavart pihenőidő közvetlenül veszélyeztette a következő műszak energiatermelési kvótáját. A nehéz, hidraulikus karok egy pillanatra mozdulatlanok maradtak, miközben a központi processzor az optimális megoldást kalkulálta.

A nagymama válla megremegett, de a szorítása nem lazult. Évtizedek óta taposta a dinamókat, lábaiban ott feszült az a tompa, krónikus fájdalom, amit a kolónia minden felnőttje jól ismert. Az édes masszából nyert kevéske energiáját most mind ebbe az egyetlen, dacos mozdulatba sűrítette. Alinda érezte, hogy a nagymama bőre érdes, mint a dörzspapír, a megkeményedett bőrkeményedések a tenyerén – a megállás nélküli munka mementói – most pajzsként feszülnek közte és a fémből készült elnyomók között. Végül az Őrszemek vörös vizuális receptora lassan elhalványult, majd visszaállt a készenléti kék üzemmódba. A rendszer kiszámolta: egy azonnali, erőszakos fellépés lázadáshoz vezethetne az egész L szektorban, ami több ezer kilowatt kiesést jelentene. A humanoid robotok lassan hátraléptek, fém lábaik csikorogtak a hideg betonpadlón. „Azonnali pihenőidő megkezdése regisztrálva” – morogta a gép, majd lassan visszafordult a sötét folyosó felé. Alinda és a nagymama ott maradtak a félhomályban, a szomszéd fürkékből pedig megkönnyebbült, nehéz sóhajok kísérték a gépek távozását. Amikor a folyosó újra elcsendesedett, a nagymama lassan Alinda felé fordult. Arcán az izzadságcseppek csillogtak a biztonsági fények sárgás sugarában, de a szemeiben ott

égett a büszkeség. Nem szóltak semmit. A kolónia névtelenjei, akiknek élete csak a pedálok hajtásából és a csövekből érkező masszából állt, azon az éjszakán megértették, hogy a gépek hideg logikáján is rés nyitható – ha van valaki, aki hajlandó a saját testével elállni a fogaskerekek útját.